

[Damsgaard.]

„Kan der så spares på statens løbende udgifter til lønninger m. v. — ikke i form af lønnedskæringer, tværtimod, men ved begrænsning af antallet af ansatte?“

Her er jo et område. Det er lige oplyst for finansudvalget, at der i det kommende år skal ansættes yderligere 5.000 nye folk i centraladministrationen, og det er jo lige så vigtigt at kunne holde igen.

Men det, jeg særlig vil pege på, er, at til sidst i kronikken står der — og det synes jeg er et forsvar for den fremgangsmåde, vi i år har valgt fra oppositionens side —:

„Det er kort sagt i de tusinder af detaljer, besparelsesmulighederne tilsammen ligger, og kun dér. Hvem skal så have ansvaret for, at der virkelig sker noget? Det kan faktisk alene de embedsmæssige chefer klare, men dog kun med fornøden stærk backing fra ministre, folketing — og organisationerne . . .“

Det er egentlig de samme synspunkter, som ligger bag det, vi har gjort ved at bede finansministeren om at hjælpe os med at spare beløb, og af den grund foreslår venstre og det konservative folkeparti, at det i en tekstanmærkning pålægges den højtærede finansminister at begrænse stigningen i statens udgifter med 200 mill. kr.

Det må også tages i betragtning, at der sker en stigning fra 920 mill. kr. til enten 1.250 mill. kr. eller 1.280 mill. kr., altså en stigning i anlægsbudgettet på ca. 40 pct. Når hensyn tages til de klimatiske forholdsindvirkning på byggeri og andet, mon der så ikke alene af den grund kan blive brug for mindre beløb?

Men fremkomsten af vort ændringsforslag om denne tekstanmærkning hænger også nøje sammen med hele den økonomiske situation, vort land står i, og som jo også i høj grad har sat sit præg på folketingets arbejde i de sidst forløbne uger. Mit parti har, som det er bekendt, tidligere fremsat mange besparelsesforslag. Når vi denne gang har valgt i konkrete ændringsforslag alene at angive nogle eksempler, men i øvrigt

sammenfatter vore synspunkter i tekstanmærkningen, har det også en rent teknisk baggrund, sådan som også kronikken gav udtryk for. Det er jo regeringen, der sidder på hele administrationsapparatet, og som derfor i enkeltheder kan gennemgå hele finanslovens enorme område. Som opposition har vi ikke de samme muligheder, mener jeg, for at kunne stille konkrete forslag.

Hertil kommer så noget andet og måske fuldt så væsentligt. Det er jo sådan, at væsentlige besparelser ikke i første række nås gennem at skære ned, men gennem tilbageholdenhed over for udgiftsstigninger. Jeg er klar over, at det for en regering er langt det letteste, i hvert fald på kort sigt, at sige ja til alle de udgiftkrævende projekter, denne regering præsenteres for. Det er imidlertid langt fra givet, at en regering derved gavner den faktiske opfyldelse af alle de mange behov, som også venstre erkender er til stede. Venstre mener, at regeringen har svigtet på dette område: blandt de mange hver for sig velbegrundede ønsker og opgaver at udvælge netop dem, som i den givne situation er de mest påtrængende, og som derfor skal sikres plads inden for vore begrænsede produktionsmuligheder.

Ser vi på de mange ændringsforslag, må vi erkende, at langt de fleste, som vel det offentliges udgiftsposter i øvrigt, er velbegrundede, når vi betragter dem isoleret. Det ændrer dog ikke ved det faktum, at deres sum er større end det, vi i øjeblikket har mulighed for at gabe over, hvis ikke vi skal tilføje hele den samfundsøkonomiske balance alvorlig skade. Det er, som om regeringen er gået ud fra, at blot beløbene bevilges, er det hele i orden. Man glemmer, at der ikke bygges et eneste klasseværelse mere, at der ikke lægges én meter vej mere, uanset hvad folketinget bevilger, hvis ikke der er nogen til at udføre arbejdet. Forsøger vi i denne situation alligevel bevillingsmæssigt at presse flere projekter igennem, end vor reelle produktion har mulighed for at overkomme, så løses ikke derved de pågæl-